

Mindenki úgy szeret, ahogy tud

SESZTÁK ÁGNES

Sírjak, vagy dicsekedjek? Soha nem gondoltam volna, hogy kitüntetett helyem lesz Magyarország egyik igencsak progresszív hetilapjában, a Magyar Narancsban. Történt mindez egyetlen megnyilvánulásom miatt. Leírtam egy rövid dolgozatban azt a magam számára lényeges tényt, hogy nem tartom rokonszenvesnek a homoszexualitás köznapi gyakorlattá emelését. Hogy nem tetszik, amikor színdarabok és filmek agresszíven és kevésbé agresszíven sugallják ennek a magatartásnak a követését.

Nem lett volna szabad ilyet leírnom. Nem lett volna szabad komolyan vennem azt, hogy ebben a szakmában bárkinek is tiszteletben tartják a véleményhez való jogát. Itt még a magát nyilván rendkívül liberálisnak tartó **Eörsi István** is egy újságoldalt szán arra a célra, hogy elmagyarázza: ugyan miért vagyok én tökéletesen hülye, és emellett gonosz is. Szerinte ugyanis én meg akarom tisztítani a homoszexuálisoktól a társadalmat. A Narancs ugyane számában egy leszbikus hölgy párbeszédet szeretne velem folytatni, de a párbeszédre nem sok remény látszik, mert Szabó Judit kerek perec közli az illető újságíróval, hogy jó lenne ha észhez térnék, mivel a való életről fogalmam sincs, kizárólag csak sztereotípiákat hordozok a hajam alatt. Nincs szerencsém a Narancs főszerkesztőjével sem, aki írásom miatt félig bolseviknek, félig fasisztának címezett. Mit mondjak: nem áll arányban a büntetés az állítással.

Leszámítva azt, hogy valamiféle túlfűtött közegbe talált be a véleményem, semmi olyan nem történt, ami ezt a már-már nevesítés méretű felháborodást indokolta volna.

Mindenki úgy szeret, ahogy tud. Mégis azt hiszem, és lehet hogy ez a leszbikusoknak mérhetetlen közhely, hogy a világ arra épül fel, hogy egy férfi szeret egy nőt, és egy nő szeret egy férfit. Hogy amikor nekem eszembe jut a csók, akkor nem egy szőke hajú tündérnek szeretném nyújtani a számat, hogy amikor azt mondom szeretem, akkor nem egy bombázó bikinis girl vagy egy csábtekinetű érett asszony jut eszembe. Hanem kizárólag férfiak.

Szeterotípiák.

Persze, hiszen jóformán az egész életünket ezek tartják össze, és soha nem ez az irritáló, hanem az ettől eltérő.

Homoszexuálisok, leszbikusok vannak, és mindig lesznek is köztünk. Sőt **Eörsi István** szerint a művészet és szellem óriásai rendre közülük kerültek ki.

Ez sem feltétlenül erény. Én csupán annyit szerettem volna érzékeltetni, hogy nem szeretem, amikor a magánügyet hivatalos közüggé emelik. Nem szeretem, amikor ideológusok azt sugallják, hogy alapjában véve semmin se izgassam magam, mert mindent szabad.

Ez egyébként rendkívül csábító és nagyon látványos gondolat, de soha nem volt igaz. A homoszexualitás nyers hirdetése, vonzóvá tétele és reklámozása, a leszbikusok bíborszínű nyafogása, a nyilvánosság megcélzása, a jóindulatra, illetve a befogadásra felszólító kampány ezekkel a módszerekkel nem fog igazán célt érni.

Az a férfi, aki egy másik férfi után sóvárog, és az a nő, aki egy másik nőben látja megtestesülni szerelme tárgyát, talán mégse akarjon egyenértékű tagja lenni a heteroszexuálisok társadalmának. S ez nem négerkérdés, nem cigánykérdés és nem zsidókérdés. Meglehetősen rosszindulat kell ahhoz, hogy etnikai, faji kérdést csináljunk abból, ami nem az.

Ami pedig Szabó Juditot illeti: itt soha nem lesz párbeszéd. A párbeszéd ugyanis nemcsak azt tételezi fel, hogy én meghallgatlak téged, hanem azt is, hogy te is meghallgatsz engem. Márpedig, ahogy én látom a mostani helyzetet, itt mindenki csak beszél a párbeszédéről, de nem folytat párbeszédet.

A frontvonalak ugyanis nem a hálószobákban húzódnak: itt minden politikai kérdéssé nővi ki magát, és minden megnyilatkozás egyben hovatartozást is jelez.

Így lesz ideológiai vonzata annak, hogy ki hogyan, és ki kivel.

Miközben mindez még most is a legmagánabb magánügy.